

Samen op Weg in Oosternijkerk

'We hebben niet verloren,

Het Samen-op-Wegproces, in de beleving van velen staat het synoniem voor verdeeldheid en allermint voor eenheid. In Oosternijkerk wordt dat heel anders beleefd. Een verhaal van ervaringsdeskundigen over het nieuwe elan van SoW.

TINEKE SLAGER &
ANNIE BREMER

In Oosternijkerk, een dorp met meer dan zevenhonderd kerkelijke leden, voelen we ons inmiddels meer *samen* dan Samen op Weg. We hebben een hele weg achter ons liggen en nu we steeds meer horen van de dingen die kerken scheiden, sta je daar des te meer bij stil. In publicaties, maar ook in gesprekken met mensen buiten het dorp, horen we van de verdeeldheid bij Samen op Weg en van moeilijke beslissingen, terwijl de gemeente in Oosternijkerk de winst van de gezamenlijkheid juist als zo waardevol ervaart.

We stelden onszelf daarom de vraag, wat de oorzaak is van ons 'samen voelen' en waarom dat bij anderen moeizaam verloopt.

Deze zomer startten we daarom een serie interviews met de 'kenners, ervaringsdeskundigen' van het proces, leden van onze gemeente en een paar oud-predikanten. Zij waren direct of indirect betrokken bij (een deel van) het SoW-proces. Zij hebben hieraan geleerd en we willen als kerkenraad niet dat al deze kennis, ervaring en inspiratie bij ons in de kast blijft liggen. We willen u graag

iets hiervan meegeven, om wellicht in uw eigen gemeente of eigen omgeving elkaar en anderen te bemoedigen en te inspireren.

We zullen u de data van het hele SoW-proces in Oosternijkerk besparen, want eigenlijk voert de geschiedenis hiervan ons al een hele tijd terug. Misschien begon het proces wel in de oorlog, toen onze hervormde predikant werd opgepakt en de gereformeerde predikant het hervormde gezin in huis opving. Of bij de school, waar hervormde en gereformeerde kinderen samen naartoe gingen. Of misschien wel bij die dominee die geen onderscheid maakte bij wie hij op bezoek ging als er een baby geboren was, of bij die dominee die juist op informele wijze hervormd en gereformeerd bij elkaar bracht. Zeker is dat de predikant een belangrijke rol speelt, maar ook dat de kerkenraad de predikant beroept die dit proces vooruit kan helpen én dat die kerkenraad bestaat uit gewone mensen, mensen zoals u en ik. Wij weten zeker dat het eigenlijke Samen op Weg dáár begon, bij u en mij. Als wij beiden niet samen willen kiezen voor één kerk, voor het willen delen van de boodschap van God en daar ook voor gaan, hoe zal er dan ooit een echte Protestantse Kerk in Nederland bestaan? Het willen was belangrijk en dan ook daadwerkelijk stappen nemen.

Dat betekent niet dat alles van een leien dakje ging. Gereformeerden hadden moeite met de vrijzinnigheid onder de hervormden, omgekeerd had men moeite met de soms starre houding van

gereformeerden. Er was verschil in kerkgang, de hervormden voelden zich een minderheid en er werd gesteggeld over de verdeelsleutel in de financiën. Materiële zaken, naamgeving, het vasthouden aan eigen belangen, het niet luisteren naar de ander en zich beter voelen dan de ander heeft ook in Oosternijkerk een rol gespeeld. Maar er is steeds gekozen voor elkaar, want men ging toch ook naar dezelfde school, hetzelfde koor, dezelfde muziekvereniging en dezelfde politieke partij. En vooral: we bidden tot dezelfde God en lezen uit dezelfde Bijbel.

De Hervormde Gemeente koos bewust voor Samen-op-Weg met de Gereformeerde Kerk, boven een samengaan met hervormde gemeentes in de omliggende dorpen. Men koos er voor om het proces de tijd te geven, om naar elkaar toe te groeien door de jaren heen. Beslissingen over heikele onderwerpen zoals belijdenis en doop zijn bewust uitgesteld.

Stap voor stap zijn we op weg gegaan, soms werd even stil gestaan om te kijken naar de voordeelingen en de nog te nemen stappen, maar we bleven op weg en hielden elkaar stevig vast, ook als het moeilijk was.

Bij de eerste gezamenlijke avondsmaalsviering ontbrak een aantal mensen, zij hadden er moeite mee. Er is nog nooit zoveel sociale controle geweest als die bewuste zondag. Maar gelukkig was die moeite snel overwonnen en kon de tafel van de Heer samen beleefd en gevierd worden en miste er niemand meer. Nu vier

maar juist veel gewonnen'

we al weer jaren alle diensten samen. De twee kerkgebouwen worden beide iedere zondag nog gebruikt, de grote kerk voor de ochtenddienst en de oude kerk aan de Buorren voor de middagdienst.

Nu zijn we rijker geworden, we hebben de goede dingen van elkaar overgenomen: we bidden samen het Onze Vader, we vieren Witte Donderdag, contactdames en kerkenraad bezoeken zowel her-

vormde als gereformeerde gemeenteleden zonder onderscheid en we hebben een Samen-op-Wegpredikant.

Eenheid

Er is eenheid in kerk en dorp en het is Oosternijkerk eigen, om de dingen samen te doen. Dit resulteerde op de laatste gemeentevergadering tot een unaniem besluit voor een fusie van de gemeente. Er is optimisme, Samen op Weg zit inmiddels zo in elkaar dat het niet meer uit elkaar kan, want we gingen samen omdat wij voor elkaar kozen, u en ik.

Op de vraag aan gemeenteleden waarom men denkt dat er elders belemmeringen zijn, kregen we als antwoord: 'Er is angst voor verlies van invloed en zelfstandigheid, angst voor vrijzinnigheid, er is geen werkelijke drijfveer en men wordt belemmerd door macht en geld'. Er moet werkelijke zorg zijn voor elkaar. Landelijk lijkt men ook open te staan voor de eigenheid van de verschillende kerken, maar hierdoor dreigt wellicht ook verlies aan duidelijkheid.

Samen op Weg is - net als in een huwelijk - geven en nemen, naar de ander willen luisteren, de ander willen begrijpen, dan is men op de goede weg. 'Waar een wil is, is een Samen op Weg'. En het begint bij onszelf: u en ik! Als wij niet werkelijk willen en er voor gaan, wie doet dat dan wel?

Tineke Slager (scriba) en Annie Bremer (wijkouderling) zijn van de Samen op Weg-gemeente Oosternijkerk

De Sint Ceciliakerk in Oosternijkerk, een van de twee kerkgebouwen van de Samen op Weg-gemeente Oosternijkerk.

Foto: Frans Andringa